

ватъ отъ работника, а стариятъ воденичаръ не искалъ да знае и само ги изхоквалъ.

На всичко отгоре селянитъ почнали да забелязватъ нѣщо не добро у воденчарския слуга. Тѣмъ отдавна не имъ се харесвало, дето той никога не се прекръствалъ. И всички зели да странятъ отъ стария воденичаръ и работата му много намалѣла.

Бабата отдавна вече знаела, що приказватъ въ село. И сама виждала, че само въ началото имало полза отъ работника, от-после всичко тръгнало отъ лошо на по-лошо, а главно, че той, проклетникътъ, напълно оплелъ стареца.

Напраздно бабата молила дѣдото да уволни работника. Дѣдото като да билъ слѣпъ и глухъ: не вижда що върши слугата му, не чува какво приказватъ добритъ хора и какъ странятъ отъ него.

„Лъжатъ, казвалъ си той, чешатъ си езицитъ, женски приказки!“

Плаче, тръшка се бабата и намира утешение само въ горещата си молитва: Богъ да отвори очитъ на мжжа ѝ.

Работата на воденичаря тръгнала още по-зле. Намѣсто да се стресне и съвземе, той си мислѣлъ: „Кога да е ще се мре“. На всичко отгоре почналъ и да пие, на което пакъ дяволътъ го научилъ:

— Когато човѣку стане тежко, най-доброто нѣщо е да му сръбне малко — веднага му олеква на душата. Право ти казвамъ, ракията именно за това е дадена!

Старецътъ се отпусналъ съвсемъ, воденицата му отдавна имала нужда отъ поправка, та и цѣлиятъ дворъ около нея тревясалъ, значи — всичко запустѣло.

\* \* \*

Било на бѣдни вечеръ срещу Коледа.

Ясна мразовита нощъ. Наближавало полунощъ. И едно необяснимо безпокойствие обзело дѣдото: струва му се, че въ воденицата му шетатъ крадци. Отивалъ до прозореца, поглеждалъ, но не виждалъ нищо презъ заскреженото стѣкло.

Ослушвалъ се: кучетата спокойно си спѣли и въ присъница поджавквали. Всичко ужъ било спокойно и тихо, а пъкъ воденичаря не го сдържало на едно мѣсто, като да предчувствувалъ нѣщо не добро.

Колкото по се приближавала полунощъ, толкова по-голѣмъ страхъ го обземалъ.

Най-сетне, дѣдото не се стѣрпѣлъ, облѣкълъ се въ по-дебели дрехи и си мислѣлъ: „Ще обиколя около воденицата, все